ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 15ης Δεκεμβρίου 2009*

Στην υπόθεση C-409/05,

με αντικείμενο προσφυγή του άρθρου 226 ΕΚ λόγω παραβάσεως, η οποία ασκήθηκε στις 14 Νοεμβρίου 2005,

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τη C. Cattabriga καθώς και από τους Δ. Τριανταφύλλου, H. Støvlbæk και G. Wilms, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Ελληνικής Δημοκρατίας, εκπροσωπούμενης από τις Α. Σαμώνη-Ράντου και Ε.-Μ. Μαμούνα καθώς και από τον Κ. Μπόσκοβιτς,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

υποστηριζόμενης από

το **Βασίλειο της Δανίας,** εκπροσωπούμενο από τον J. Bering Liisberg,

την **Ιταλική Δημοκρατία,** εκπροσωπούμενη από τον I. Braguglia, επικουρούμενο από τον G. De Bellis, avvocato dello Stato, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

την **Πορτογαλική Δημοκρατία,** εκπροσωπούμενη από τη C. Guerra Santos καθώς και από τους L. Inez Fernandes και J. Gomes,

τη **Δημοκρατία της Φινλανδίας,** εκπροσωπούμενη από τις J. Heliskoski και A. Guimaraes-Purokoski,

παρεμβαίνοντα,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους B. Σκουρή, Πρόεδρο, A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, E. Levits και C. Toader, προέδρους τμήματος, C. W. A. Timmermans, A. Borg Barthet (εισηγητή), M. Ilešič, J. Malenovský και U. Lõhmus, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: M. Ferreira, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 25ης Νοεμβρίου 2008,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 10ης Φεβρουαρίου 2009,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με το δικόγραφο της προσφυγής της, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία, αρνούμενη να υπολογίσει και να καταβάλει, κατά την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 1998 έως 31 Δεκεμβρίου 2002, μη εισπραχθέντες ιδίους πόρους εκ της εισαγωγής στρατιωτικού εξοπλισμού με δασμολογική ατέλεια, καθώς και αρνούμενη να καταβάλει τόκους υπερημερίας για τη μη απόδοση των εν λόγω ιδίων πόρων στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 2 και 9 έως 11 του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ) 1552/89 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 1989, για την εφαρμογή της απόφασης 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων (ΕΕ L 155, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί από τον κανονισμό (Ευρατόμ, ΕΚ) 1355/96 του Συμβουλίου, της 8ης Ιουλίου 1996 (ΕΕ L 175, σ. 3, στο εξής: κανονισμός 1552/89), μέχρι τις 31 Μαΐου 2000, καθώς και, από την ίδια αυτή ημερομηνία, τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα ίδια ως άνω άρθρα του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) 1150/2000 του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2000, για την εφαρμογή της απόφασης 94/728/ΕΚ, Ευρατόμ, για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων (ΕΕ L 130, σ. 1).

Το νομικό πλαίσιο

Η κοινοτική νομοθεσία

2 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, των αποφάσεων 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Ιουνίου 1988, για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων (ΕΕ L 185, σ. 24), και 94/728/ΕΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 31ης Οκτωβρίου 1994, για το σύστημα των ιδίων πόρων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 293, σ. 9), προβλέπει:

«Συνιστούν ιδίους πόρους που εγγράφονται στον προϋπολογισμό των Κοινοτήτων τα έσοδα που προέρχονται από:

[…]

β) τους δασμούς του κοινού δασμολογίου και τους λοιπούς δασμούς που θεσπίζονται ή θα θεσπιστούν από τα όργανα των Κοινοτήτων επί των συναλλαγών με χώρες μη μέλη και από τους δασμούς που επιβάλλονται στα προϊόντα τα οποία υπάγονται στη Συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα

[…]».

3 Το άρθρο 20 του κανονισμού 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 302, σ. 1, στο εξής: κοινοτικός τελωνειακός κώδικας), ορίζει:

«1. Οι δασμοί που καθίστανται απαιτητοί σε περίπτωση γένεσης τελωνειακής οφειλής βασίζονται στο δασμολόγιο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

[…]

3. Το δασμολόγιο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων περιλαμβάνει:

α) τη συνδυασμένη ονοματολογία των εμπορευμάτων

[…]

γ) τους συντελεστές και τα άλλα στοιχεία είσπραξης που κανονικά εφαρμόζονται στα εμπορεύματα που καλύπτονται από τη συνδυασμένη ονοματολογία όσον αφορά:

— τους δασμούς

[…]

δ) τα προτιμησιακά δασμολογικά μέτρα που αποφασίζονται μονομερώς από την Κοινότητα υπέρ ορισμένων χωρών, ομάδων χωρών ή εδαφών·

ε) τα προτιμησιακά δασμολογικά μέτρα που αποφασίζονται μονομερώς από την Κοινότητα υπέρ ορισμένων χωρών, ομάδων χωρών ή εδαφών·

στ) τα αυτόνομα μέτρα αναστολής που προβλέπουν μειώσεις ή απαλλαγές από τους εισαγωγικούς δασμούς που επιβάλλονται σε ορισμένα εμπορεύματα·

ζ) τα άλλα δασμολογικά μέτρα που προβλέπονται από άλλες κοινοτικές ρυθμίσεις.

[…]»

4 Το άρθρο 217, παράγραφος 1, του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα ορίζει:

«Κάθε ποσό των εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών που προκύπτει από τελωνειακή οφειλή, που στο εξής καλείται “ποσό των δασμών”, υπολογίζεται από τις τελωνειακές

αρχές μόλις αυτές διαθέτουν τα απαραίτητα στοιχεία και εγγράφεται από τις εν λόγω αρχές στα λογιστικά βιβλία ή σε οποιοδήποτε άλλο υπόθεμα επέχει θέση βιβλίων (βεβαίωση).

[…]»

5 Στο πλαίσιο της αποδόσεως στην Επιτροπή των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέδωσε τον κανονισμό 1552/89, που είχε εφαρμογή κατά την υπό εξέταση περίοδο στην υπό κρίση υπόθεση μέχρι τις 30 Μαΐου 2000. Ο κανονισμός αυτός αντικαταστάθηκε από 31ης Μαΐου 2000 από τον κανονισμό 1150/2000 που κωδικοποιεί τον κανονισμό 1552/89 χωρίς να τροποποιεί το περιεχόμενό του.

6 Το άρθρο 2 του κανονισμού 1552/89 προβλέπει:

«1. Για την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού, η απαίτηση των Κοινοτήτων επί των ιδίων πόρων που προβλέπονται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχεία α΄ και β΄, της απόφασης 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ θεωρείται βεβαιωθείσα άπαξ και πληρούνται οι όροι που προβλέπονται από την τελωνειακή νομοθεσία όσον αφορά τη λογιστική καταχώρηση του ποσού και την ανακοίνωσή του στον οφειλέτη.

1α. Η ημερομηνία που λαμβάνεται υπόψη για τη βεβαίωση που προβλέπεται στην παράγραφο 1 είναι η ημερομηνία λογιστικής καταχώρησης που προβλέπεται από την τελωνειακή νομοθεσία.

[…]»

7 Το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού ορίζει:

«Σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 10, το ποσό των ιδίων πόρων πιστώνεται από κάθε κράτος μέλος στο λογαριασμό που έχει ανοιχθεί για το σκοπό αυτό στο όνομα της Επιτροπής στο Δημόσιο Ταμείο του ή στον οργανισμό που έχει ορίσει.

Δεν καταβάλλονται έξοδα για το λογαριασμό αυτό.»

8 Κατά το άρθρο 10, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού:

«Αφού αφαιρεθεί το 10 % του ποσού των ιδίων πόρων για έξοδα είσπραξης σύμφωνα με το άρθρο 2 παράγραφος 3 της απόφασης 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ, η εγγραφή των ιδίων πόρων που αναφέρονται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχεία α΄ και β΄, της απόφασης αυτής διενεργείται το αργότερο την πρώτη εργάσιμη ημέρα μετά τη 19η ημέρα του δεύτερου μήνα που ακολουθεί τον μήνα κατά τη διάρκεια του οποίου βεβαιώθηκε η απαίτηση βάσει του άρθρου 2 του παρόντος κανονισμού.

[…]»

9 Το άρθρο 11 του κανονισμού 1552/89 ορίζει:

«Κάθε καθυστέρηση στις εγγραφές του λογαριασμού που αναφέρεται στο άρθρο 9 παράγραφος 1 δημιουργεί, για το συγκεκριμένο κράτος μέλος, την υποχρέωση καταβολής τόκων με επιτόκιο ίσο προς το επιτόκιο που εφαρμόζεται κατά την ημέρα της λήξης στη χρηματαγορά του οικείου κράτους μέλους για τις βραχυπρόθεσμες

χρηματοδοτήσεις, προσαυξημένο κατά 2 μονάδες. Το επιτόκιο αυτό αυξάνεται κατά 0,25 μονάδες κατά μήνα καθυστέρησης. Το αυξημένο κατ' αυτό τον τρόπο επιτόκιο εφαρμόζεται για όλη την περίοδο υπερημερίας.»

10 Σύμφωνα με το άρθρο 22 του κανονισμού 1150/2000:

«Ο κανονισμός (ΕΟΚ, Ευρατόμ) 1552/89 καταργείται.

Οι αναφορές στον κανονισμό θεωρούνται ότι γίνονται στον παρόντα κανονισμό και διαβάζονται σύμφωνα με τον πίνακα αντιστοιχίας που εμφαίνεται στο παράρτημα, μέρος Α.»

11 Έτσι, εκτός από το γεγονός ότι οι κανονισμοί 1552/89 και 1150/2000 παραπέμπουν ιδίως στην απόφαση 88/376 ο πρώτος και στην απόφαση 94/728 ο δεύτερος, τα άρθρα 2 και 9 έως 11 των κανονισμών αυτών είναι κατ' ουσίαν όμοια.

12 Το ποσοστό του 10 % που αναφέρεται στο άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 1150/2000 αυξήθηκε σε 25 % με την απόφαση 2000/597/ΕΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 29ης Σεπτεμβρίου 2000, για το σύστημα των ιδίων πόρων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 253, σ. 42).

13 Η πρώτη αιτιολογική σκέψη της απόφασης αυτής ορίζει:

«Σύμφωνα με τα συμπεράσματα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου που συνήλθε στο Βερολίνο στις 24 και 25 Μαρτίου 1999, προβλέπεται, μεταξύ άλλων, ότι το σύστημα ιδίων πόρων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων πρέπει να είναι δίκαιο, διαφανές, αποτελεσματικό και απλό και να βασίζεται σε κριτήρια που να εκφράζουν όσο το δυνατόν καλύτερα την ικανότητα συνεισφοράς κάθε κράτους μέλους.»

14 Ο κανονισμός (ΕΚ) 150/2003 του Συμβουλίου, της 21ης Ιανουαρίου 2003, σχετικά με την αναστολή δασμών που επιβάλλονται στις εισαγωγές ορισμένων όπλων και στρατιωτικού εξοπλισμού (ΕΕ L 25, σ. 1), που εκδόθηκε βάσει του άρθρου 26 ΕΚ, ορίζει με την πέμπτη αιτιολογική του σκέψη:

«Προκειμένου να ληφθεί υπόψη η προστασία του στρατιωτικού απορρήτου των κρατών μελών, είναι ανάγκη να καταρτισθούν συγκεκριμένες διοικητικές διαδικασίες για την παροχή του ωφελήματος της αναστολής των δασμών. Μια δήλωση της αρμόδιας αρχής του κράτους μέλους, για τις ένοπλες δυνάμεις του οποίου προορίζονται τα όπλα ή ο στρατιωτικός εξοπλισμός, η οποία θα μπορούσε επίσης να χρησιμεύσει ως τελωνειακή διασάφηση που απαιτεί ο τελωνειακός κώδικας, θα αποτελεί τη δέουσα εγγύηση ότι οι όροι αυτοί έχουν εκπληρωθεί. Η διασάφηση θα πρέπει να υποβάλλεται υπό τη μορφή πιστοποιητικού. Θα πρέπει να ορισθεί ο τύπος των εν λόγω πιστοποιητικών και να προβλεφθεί επίσης η χρήση τεχνικών επεξεργασίας δεδομένων για τη διασάφηση.»

15 Το άρθρο 1 του κανονισμού αυτού προβλέπει:

«Ο παρών κανονισμός καθορίζει τους όρους για την αυτόνομη αναστολή των εισαγωγικών δασμών επί ορισμένων όπλων και στρατιωτικού εξοπλισμού, που εισάγονται από τρίτες χώρες από τις αρχές που είναι αρμόδιες για τη στρατιωτική άμυνα των κρατών μελών ή για λογαριασμό των εν λόγω αρχών.»

16 Το άρθρο 3, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού ορίζει:

«Παρά την παράγραφο 1, για λόγους στρατιωτικού απορρήτου, το πιστοποιητικό και τα εισαγόμενα εμπορεύματα μπορούν να προσκομίζονται σε άλλες αρχές τις οποίες ορίζει προς τούτο το κράτος μέλος εισαγωγής. Στις περιπτώσεις αυτές, η αρμόδια αρχή η οποία εκδίδει το πιστοποιητικό, αποστέλλει στις τελωνειακές αρχές του κράτους μέλους αυτού πριν από την 31η Ιανουαρίου και την 31η Ιουλίου εκάστου έτους συνοπτική έκθεση σχετικά με τις εισαγωγές αυτές. Η έκθεση καλύπτει περίοδο έξι μηνών αμέσως πριν από τον μήνα κατά τον οποίο υποβάλλεται η έκθεση και περιλαμβάνει τον αριθμό και την ημερομηνία έκδοσης των πιστοποιητικών, την ημερομηνία εισαγωγής και τη συνολική αξία και το μεικτό βάρος των προϊόντων που εισήχθησαν δυνάμει των πιστοποιητικών αυτών.»

17 Κατά το άρθρο του 8, ο κανονισμός 150/2003 εφαρμόζεται από την 1η Ιανουαρίου 2003.

Η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία

18 Η Επιτροπή, με έγγραφο οχλήσεως της 17ης Οκτωβρίου 2003, κίνησε τη διαδικασία λόγω παραβάσεως κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας και ζήτησε από το κράτος μέλος αυτό να υπολογίσει και να καταβάλει τους σχετικούς με τις επίδικες εισαγωγές μη εισπραχθέντες, κατά την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 1998 έως 31 Δεκεμβρίου 2002, ιδίους πόρους μαζί με τους τόκους υπερημερίας.

19 Η Ελληνική Δημοκρατία, με την από 18 Αυγούστου 2003 απάντησή της, η οποία όμως διαβιβάστηκε στις 24 Οκτωβρίου 2003, επί της διαδικασίας λόγω παραβάσεως που κινήθηκε για τα ίδια πραγματικά περιστατικά στις 21 Δεκεμβρίου 2001, υποστήριξε ότι το άρθρο 296, παράγραφος 1, στοιχείο β', ΕΚ της παρείχε τη δυνατότητα να απαλλάξει από δασμούς τις εισαγωγές στρατιωτικού εξοπλισμού προκειμένου να προστατεύσει τα ουσιώδη συμφέροντα ασφαλείας της.

20 Κατόπιν της απαντήσεως αυτής, η Επιτροπή εξέδωσε, στις 18 Οκτωβρίου 2004, αιτιολογημένη γνώμη καλώντας το κράτος μέλος αυτό να λάβει τα απαραίτητα μέτρα προκειμένου να συμμορφωθεί προς την εν λόγω γνώμη εντός προθεσμίας δύο μηνών από τη λήψη της. Το κράτος μέλος απάντησε στις 18 Φεβρουαρίου 2005 επαναλαμβάνοντας και διευκρινίζοντας τα ανωτέρω επιχειρήματα.

21 Κατόπιν των παρασχεθέντων από την Ελληνική Δημοκρατία στοιχείων, η Επιτροπή αποφάσισε να ασκήσει την υπό κρίση προσφυγή.

22 Με διάταξη της 13ης Σεπτεμβρίου 2007, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου επέτρεψε την παρέμβαση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιταλικής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Πορτογαλίας και της Δημοκρατίας της Φινλανδίας υπέρ της Ελληνικής Δημοκρατίας.

Επί της προσφυγής

Επί του παραδεκτού

23 Η Ελληνική Δημοκρατία προβάλλει, πρώτον, ένσταση απαραδέκτου λόγω τυπικής πλημμέλειας της προσφυγής, που οφείλεται σε επιλογή εσφαλμένης ένδικης διαδικασίας. Το εν λόγω κράτος μέλος διευκρινίζει ότι, εφόσον για τη μη καταβολή των δασμών που αντιστοιχούν στις επίμαχες εισαγωγές στρατιωτικού εξοπλισμού επικαλέσθηκε το άρθρο 296 ΕΚ, η Επιτροπή δεν είχε δικαίωμα να ασκήσει την παρούσα προσφυγή βάσει του άρθρου ΕΚ 226, αλλά έπρεπε να προσφύγει στην ειδική διαδικασία του άρθρου 298, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ.

24 Επιβάλλεται πάντως η διαπίστωση ότι, μολονότι η Ελληνική Δημοκρατία προέβαλε την ένσταση απαραδέκτου με το υπόμνημα αντικρούσεως, διατύπωσε εντούτοις το αντίστοιχο αίτημα μόνο στο υπόμνημά της ανταπαντήσεως, οπότε, σύμφωνα με το άρθρο 42 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, η ένσταση αυτή πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη καθόσον η προσφεύγουσα δεν είχε τη δυνατότητα να την αντικρούσει.

25 Ανεξαρτήτως των εκτιμήσεων σχετικά με τον Κανονισμό Διαδικασίας, πρέπει να τονιστεί ότι, με την υπό κρίση προσφυγή, σκοπός της Επιτροπής είναι η διαπίστωση παράβασης των άρθρων 2 και 9 έως 11 των κανονισμών 1552/89 και 1150/2000. Το άρθρο 298 ΕΚ έχει εφαρμογή μόνον εάν η Επιτροπή είχε προβάλει καταχρηστική άσκηση των εξουσιών που προβλέπονται στα άρθρα 296 ΕΚ και 297 ΕΚ.

26 Δεύτερον, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η εκπρόσωπος της Ελληνικής Κυβερνήσεως προέβαλε ένσταση απαραδέκτου ισχυριζόμενη ότι δεν μπορεί να επιδιώκεται με προσφυγή λόγω παραβάσεως η έκδοση αποφάσεως του Δικαστηρίου που να επιβάλλει σε κράτος μέλος τη λήψη συγκεκριμένων μέτρων.

27 Συναφώς, αρκεί η επισήμανση ότι, όπως προκύπτει από το δικόγραφο της προσφυγής, η Επιτροπή ζήτησε απλώς την αναγνώριση της φερόμενης παράβασης, χωρίς να ζητήσει από το Δικαστήριο να επιβάλει στο οικείο κράτος μέλος συγκεκριμένα μέτρα.

28 Επομένως, η προσφυγή της Επιτροπής πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή.

Επί της ουσίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

29 Η Επιτροπή προβάλλει ότι η Ελληνική Δημοκρατία εσφαλμένως στηρίζει στο άρθρο 296 ΕΚ την άρνησή της να καταβάλει τους δασμούς, δεδομένου ότι η είσπραξή τους δεν απειλεί τα ουσιώδη συμφέροντα ασφαλείας του εν λόγω κράτους μέλους.

30 Αρχικώς, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι δεν αμφισβητεί την ιδιαιτερότητα της γεωγραφικής θέσης της Ελληνικής Δημοκρατίας, αλλά το κατά πόσον είναι απαραίτητο για το κράτος μέλος αυτό να απαλλάσσει από δασμούς την εισαγωγή στρατιωτικού εξοπλισμού προκειμένου να προστατεύσει τα ουσιώδη συμφέροντα ασφαλείας του.

31 Η Επιτροπή διατείνεται ότι τα μέτρα που θεσπίζουν απαλλαγές ή εξαιρέσεις, όπως το άρθρο 296 ΕΚ, πρέπει να ερμηνεύονται συσταλτικώς. Έτσι, το οικείο κράτος μέλος, το οποίο ζητεί την εφαρμογή του άρθρου αυτού, πρέπει να αποδείξει ότι πληροί όλες τις προβλεπόμενες στο εν λόγω άρθρο προϋποθέσεις όταν προτίθεται να παρεκκλίνει από το άρθρο 20 του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, το οποίο στηρίζεται στο άρθρο 26 ΕΚ, και επομένως στο κοινό δασμολόγιο που έχει εφαρμογή επί των επίμαχων εισαγωγών.

32 Κατά την Επιτροπή, οι ελληνικές αρχές φέρουν το βάρος να προσκομίσουν συγκεκριμένη και εμπεριστατωμένη απόδειξη για το ότι η επίμαχη στην υπό κρίση υπόθεση καταβολή των δασμών εισαγωγής απειλεί τα ουσιώδη συμφέροντα ασφαλείας του κράτους μέλους αυτού.

33 Συναφώς, η ενίσχυση του στρατιωτικού εξοπλισμού ή ο εκσυγχρονισμός του και η σημαντική μείωση των πόρων που δαπανώνται για το πρόγραμμα εξοπλισμού δεν συνιστούν τέτοια απόδειξη. Το ίδιο ισχύει για τον προβαλλόμενο όγκο των δαπανών «άμυνας» ο οποίος δεν αναφέρεται σε αποδεδειγμένα κρίσιμα στοιχεία.

34 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι τα επιχειρήματα της Ελληνικής Δημοκρατίας σχετικά με τον κίνδυνο δημοσιοποίησης, κατά τις διαδικασίες ελέγχου, των πληροφοριών που εμπίπτουν στο στρατιωτικό απόρρητο είναι αβάσιμα καθόσον, αφενός, οποιοσδήποτε μπορεί να έχει πρόσβαση μέσω του Διαδικτύου σε λεπτομερείς πληροφορίες σχετικά με, π.χ., το είδος των όπλων που εξάγονται προς την καθής και, αφετέρου, το αντικείμενο της παρούσας διαδικασίας λόγω παράβασης αφορά μόνον την κατ' αρχήν καταβολή των δασμών. Η Επιτροπή διευκρινίζει επίσης ότι, εν πάση περιπτώσει, η εφαρμογή του τελωνειακού καθεστώτος ανατίθεται σε υπαλλήλους, κοινοτικούς και εθνικούς, οι οποίοι δεσμεύονται από την υποχρέωση τήρησης εμπιστευτικότητας σε περίπτωση επεξεργασίας ευαίσθητων δεδομένων.

35 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το επιχείρημα που αντλείται από το γεγονός ότι η αδράνειά της, μετά την κίνηση, κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, της διαδικασίας λόγω παραβάσεως για την εισαγωγή υλικού προοριζόμενου για πολιτική και στρατιωτική χρήση, υποδηλώνει ότι παραιτήθηκε σιωπηρά από την επιδίωξη να διαπιστωθεί η εν λόγω παράβαση στην υπό κρίση υπόθεση, δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Πράγματι, το κράτος μέλος αυτό δεν μπορεί να επικαλείται προσβολή της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης προβάλλοντας ότι η αδράνεια αυτή συνεπάγεται την αποδοχή, εκ μέρους της Επιτροπής, της επίμαχης στην υπό κρίση υπόθεση απαλλαγής, δεδομένου ότι οι δύο διαδικασίες, μολονότι έχουν σημαντικές ομοιότητες, είναι εντούτοις διαφορετικές και δεδομένου ότι η Επιτροπή διαθέτει, όσον φορά την προσφυγή λόγω παράβασης, ευρεία διακριτική ευχέρεια.

36 Η Επιτροπή προσθέτει ότι νομική βάση του κανονισμού 150/2003 αποτελεί απευθείας το άρθρο 26 ΕΚ, σχετικά με τη θέσπιση δασμών, και όχι το άρθρο 296 ΕΚ, το οποίο,

ακόμη και στο πλαίσιο της νέας ρύθμισης, δεν μπορεί να στηρίξει την επίμαχη απαλλαγή.

37 Η επίδικη μη καταβολή των δασμών δημιουργεί, κατά την Επιτροπή, ανισότητα μεταξύ των κρατών μελών σε σχέση με τις αντίστοιχες συνεισφορές τους στον κοινοτικό προϋπολογισμό. Η εν λόγω μη καταβολή αποδεικνύει τη μη τήρηση, εκ μέρους του κράτους μέλους αυτού, των υποχρεώσεών του για αλληλέγγυα συνεισφορά στον εν λόγω προϋπολογισμό.

38 Τέλος, η Επιτροπή εκτιμά ότι η επιστροφή τελωνειακών δασμών στα κράτη μέλη που έχουν εφαρμόσει ορθώς το Κοινό Δασμολόγιο δεν θεραπεύει την άνιση δημοσιονομική μεταχείριση που αυτά υπέστησαν. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή, ως θεματοφύλακας των Συνθηκών, δεν μπορεί να επιτρέψει τη συνέχιση αυτής της παραβίασης της κοινοτικής νομοθεσίας σε βάρος του κοινοτικού προϋπολογισμού.

39 Η Ελληνική Δημοκρατία διατείνεται ότι από το γράμμα του άρθρου 296, παράγραφος 1, στοιχείο β', ΕΚ προκύπτει ότι η Συνθήκη θέλησε να παράσχει στα κράτη μέλη ευρεία εξουσία εκτιμήσεως σχετικά με τα μέτρα που λαμβάνουν για την προστασία των ουσιωδών συμφερόντων ασφαλείας τους και αφορούν προϊόντα επί των οποίων έχουν εφαρμογή οι διατάξεις του εν λόγω άρθρου 296, παράγραφος 1, στοιχείο β'. Έτσι, το άρθρο 296, παράγραφος 1, στοιχείο β', ΕΚ επιτρέπει στα κράτη μέλη να παρεκκλίνουν από το άρθρο 26 ΕΚ και από τον κοινοτικό τελωνειακό κώδικα σε περίπτωση εισαγωγών εξοπλισμού που προορίζεται αποκλειστικά για στρατιωτικούς σκοπούς και όταν ο σκοπός των εν λόγω εισαγωγών είναι η προστασία των ουσιωδών συμφερόντων ασφαλείας του οικείου κράτους μέλους, λαμβανομένης υπόψη της συγκεκριμένης κατάστασής του.

40 Έτσι, προκειμένου να μην καταβάλει δασμούς εισαγωγής στρατιωτικού εξοπλισμού κατά την επίμαχη περίοδο, η Ελληνική Δημοκρατία επικαλείται την εφαρμογή των εξαιρέσεων του άρθρου 296, παράγραφος 1, στοιχεία α΄ και β΄, ΕΚ, καθόσον η εφαρμογή επί των εισαγωγών αυτών της κοινοτικής τελωνειακής νομοθεσίας θα έθετε σε κίνδυνο ουσιώδη συμφέροντά της σε θέματα ασφάλειας.

41 Η Ελληνική Δημοκρατία εκτιμά ότι το ζήτημα της υπάρξεως ή μη τελωνειακής παραβάσεως πριν την έναρξη ισχύος του κανονισμού 150/2003 δεν έχει κριθεί οριστικά. Επιπλέον, η γένεση δημοσιονομικής οφειλής εξαρτάται, κατά το κράτος μέλος αυτό, από τη γένεση της αντίστοιχης τελωνειακής οφειλής.

42 Η Ελληνική Δημοκρατία ισχυρίζεται ότι η καταβολή δασμών κατά την εισαγωγή στρατιωτικού εξοπλισμού όχι μόνο θα επηρέαζε σε σημαντικό βαθμό το εθνικό εξοπλιστικό πρόγραμμα, αλλά θα επιδρούσε επίσης στην αμυντική της ικανότητα, θέτοντας έτσι σε άμεσο κίνδυνο την προστασία των ουσιωδών συμφερόντων ασφαλείας της, κατά την έννοια του άρθρου 296 ΕΚ.

43 Η Ελληνική Δημοκρατία θεωρεί ότι διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως ως προς την επιλογή των αναγκαίων μέτρων για την προστασία των ουσιωδών συμφερόντων ασφαλείας της. Συναφώς, το γεγονός ότι ο κανονισμός 150/2003 λαμβάνει υπόψη τα ουσιώδη συμφέροντα ασφαλείας των κρατών μελών προβλέποντας, από 1ης Ιανουαρίου 2003, αναστολή των δασμών κατά την εισαγωγή στρατιωτικού εξοπλισμού δεν αναιρεί τη δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 296 ΕΚ στις περιπτώσεις των κρατών μελών που πληρούν τις προϋποθέσεις που τάσσει το άρθρο αυτό.

44 Συναφώς, η Ελληνική Δημοκρατία έχει περαιτέρω την άποψη ότι, με την έκδοση του κανονισμού 150/2003, ο κοινοτικός νομοθέτης επιβεβαίωσε την ανάγκη σεβασμού των

ουσιωδών συμφερόντων ασφαλείας των κρατών μελών και το δικαίωμά τους να επικαλούνται το απόρρητο όταν αυτό είναι απαραίτητο, και τούτο μέσω ειδικών διοικητικών διαδικασιών στο πλαίσιο του συστήματος αναστολής των δασμών.

45 Η Ελληνική Δημοκρατία θεωρεί ότι έδωσε στην Επιτροπή όσα στοιχεία ήταν δυνατόν να δοθούν, καθ' όσον πρόσθετα στοιχεία θα μπορούσαν να βλάψουν ουσιώδη συμφέροντα ασφαλείας της, και από τα στοιχεία που δόθηκαν προκύπτει σαφώς ότι η καταβολή δασμών θα επηρέαζε την αμυντική της ικανότητα, μειώνοντας, π.χ., το πρόγραμμα εφοδιασμού και επισκευών της πολεμικής αεροπορίας σε συνδυασμό με το ιδιαίτερα υψηλό κόστος των αναχαιτίσεων.

46 Επιπλέον, η Ελληνική Δημοκρατία έχει την άποψη ότι δεν είναι δυνατός ο ακριβής υπολογισμός των οφειλόμενων δασμών, χωρίς την κοινοποίηση στοιχείων ως προς τις εισαγωγές ανά είδος, εφόσον αυτά αποτελούν και τη δασμολογική βάση υπολογισμού.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

47 Ο κοινοτικός τελωνειακός κώδικας προβλέπει είσπραξη δασμών επί της εισαγωγής προϊόντων για στρατιωτική χρήση, όπως τα επίδικα, από τρίτες χώρες. Καμία διάταξη της κοινοτικής τελωνειακής νομοθεσίας δεν προέβλεπε κατά την περίοδο των επίδικων εισαγωγών, δηλαδή από την 1η Ιανουαρίου 1998 έως τις 31 Δεκεμβρίου 2002, ειδική απαλλαγή από τους δασμούς για την εισαγωγή αυτού του είδους προϊόντων. Επομένως, δεν υπήρχε επίσης, για την περίοδο αυτή, ρητή απαλλαγή από την υποχρέωση καταβολής στις αρμόδιες αρχές των οφειλομένων δασμών και των ενδεχόμενων τόκων υπερημερίας.

48 Εξάλλου, από την έκδοση του κανονισμού 150/2003 που προέβλεπε την αναστολή δασμών στις εισαγωγές ορισμένων όπλων και στρατιωτικού εξοπλισμού από 1ης Ιανουαρίου 2003, μπορεί να συναχθεί ότι ο κοινοτικός νομοθέτης εξέλαβε ως δεδομένο ότι η υποχρέωση καταβολής τέτοιων δασμών υφίστατο πριν από την ημερομηνία αυτή.

49 Η Ελληνική Δημοκρατία ουδέποτε αρνήθηκε την ύπαρξη των επίμαχων εισαγωγών κατά την υπό εξέταση περίοδο. Η Ελληνική Δημοκρατία περιορίστηκε να αμφισβητήσει το δικαίωμα της Κοινότητας επί των εν λόγω ιδίων πόρων, ενώ παράλληλα υποστήριξε ότι, δυνάμει του άρθρου 296 ΕΚ, η υποχρέωση καταβολής δασμών επί του εισαγόμενου από τρίτες χώρες στρατιωτικού εξοπλισμού θα έβλαπτε σοβαρά ουσιώδη συμφέροντά της σε θέματα ασφάλειας.

50 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, μολονότι εναπόκειται στα κράτη μέλη να θεσπίσουν τα κατάλληλα μέτρα για την προάσπιση της εσωτερικής και εξωτερικής τους ασφάλειας, εντούτοις αυτό δεν σημαίνει ότι τα μέτρα αυτά διαφεύγουν πλήρως της εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου (βλ. αποφάσεις της 26ης Οκτωβρίου 1999, C-273/97, Sirdar, Συλλογή 1999, σ. I-7403, σκέψη 15, και της 11ης Ιανουαρίου 2000, C-285/98, Kreil, Συλλογή 2000, σ. I-69, σκέψη 15). Συγκεκριμένα, όπως έχει αποφανθεί το Δικαστήριο, η Συνθήκη προβλέπει τη δυνατότητα ρητών παρεκκλίσεων σε περίπτωση καταστάσεων ικανών να απειλήσουν τη δημόσια ασφάλεια μόνο στα άρθρα 30 ΕΚ, 39 ΕΚ, 46 ΕΚ, 58 ΕΚ, 64 ΕΚ, 296 ΕΚ και 297 ΕΚ, τα οποία αφορούν εξαιρετικές και σαφώς προσδιορισμένες περιπτώσεις. Δεν μπορεί να συναχθεί από τα άρθρα αυτά η ύπαρξη γενικής και εγγενούς στη Συνθήκη επιφυλάξεως που εξαιρεί από το πεδίο εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου όλα τα μέτρα που λαμβάνονται για τη δημόσια ασφάλεια. Η αναγνώριση της ύπαρξης γενικής επιφύλαξης, εκτός των συγκεκριμένων προϋποθέσεων που θέτουν οι διατάξεις της Συνθήκης, θα μπορούσε να θίξει τον δεσμευτικό χαρακτήρα και την ομοιόμορφη εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου (βλ. απόφαση της 11ης Μαρτίου 2003, C-186/01, Dory, Συλλογή 2003, σ. I-2479, σκέψη 31 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

51 Εξάλλου, οι εξαιρέσεις που προβλέπονται στα άρθρα 296 ΕΚ και 297 ΕΚ πρέπει, όπως κατά πάγια νομολογία ισχύει για τις εξαιρέσεις από τις θεμελιώδεις ελευθερίες (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 31ης Ιανουαρίου 2006, C-503/03, Επιτροπή κατά Ισπανίας, Συλλογή 2006, σ. I-1097, σκέψη 45, της 18ης Ιουλίου 2007, C-490/04, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 2007, σ. I-6095, σκέψη 86, και της 11ης Σεπτεμβρίου 2008, C-141/07, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 2008, σ. I-6935, σκέψη 50) να ερμηνεύονται συσταλτικώς.

52 Όσον αφορά, ειδικότερα, το άρθρο 296 ΕΚ, πρέπει να τονιστεί ότι, μολονότι το άρθρο αυτό παραθέτει τα μέτρα που μπορεί να κρίνει αναγκαία το κράτος μέλος για την προστασία των ουσιωδών συμφερόντων ασφαλείας του ή τις πληροφορίες τη δημοσιοποίηση των οποίων θεωρεί αντίθετη προς τα συμφέροντα αυτά, τούτο δεν μπορεί, ωστόσο, να ερμηνεύεται κατά τρόπο παρέχοντα στα κράτη μέλη τη διακριτική ευχέρεια να παρεκκλίνουν από τις διατάξεις της Συνθήκης απλώς με αόριστη επίκληση των εν λόγω συμφερόντων.

53 Εξάλλου, στον τομέα του φόρου προστιθέμενης αξίας, το Δικαστήριο αναγνώρισε, με την απόφαση της 16ης Σεπτεμβρίου 1999, C-414/97, Επιτροπή κατά Ισπανίας (Συλλογή 1999, σ. I-5585), την ύπαρξη παράβασης για τον λόγο ότι το Βασίλειο της Ισπανίας δεν απέδειξε ότι η απαλλαγή από τον φόρο επί των εισαγωγών και των προμηθειών όπλων, πυρομαχικών και εξοπλισμού αποκλειστικά για στρατιωτική χρήση, απαλλαγή που προβλέπεται από την ισπανική νομοθεσία, ήταν δικαιολογημένη, βάσει του άρθρου 296, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, ΕΚ, από την ανάγκη προστασίας των ουσιωδών συμφερόντων ασφαλείας του κράτους μέλους αυτού.

54 Κατά συνέπεια, εναπόκειται στο κράτος μέλος που επικαλείται το άρθρο 296 ΕΚ να αποδείξει την ανάγκη να γίνει χρήση της προβλεπόμενης από το άρθρο αυτό απαλλαγής προκειμένου να προστατευθούν τα ουσιώδη συμφέροντα ασφαλείας του.

55 Βάσει των ανωτέρω σκέψεων, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η επίκληση από κράτος μέλος της αύξησης του κόστους του στρατιωτικού εξοπλισμού λόγω της επιβολής δασμών

στις εισαγωγές του εξοπλισμού αυτού από τρίτες χώρες προκειμένου το κράτος μέλος αυτό να αποφύγει, σε βάρος άλλων κρατών μελών τα οποία εισπράττουν και καταβάλλουν δασμούς για τις εισαγωγές αυτές, τις υποχρεώσεις που του επιβάλλει η αλληλέγγυα συνεισφορά στον κοινοτικό προϋπολογισμό.

56 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι με τις κοινοτικές τελωνειακές διαδικασίες δεν εξασφαλίζεται η ασφάλεια της Ελληνικής Δημοκρατίας, λαμβανομένων υπόψη των απαιτήσεων εμπιστευτικότητας που περιλαμβάνονται στις συμφωνίες με τα κράτη εξαγωγής, πρέπει να τονιστεί, όπως ορθώς επισήμανε η Επιτροπή, ότι η εφαρμογή της κοινοτικής τελωνειακής διαδικασίας ανατίθεται σε υπαλλήλους, κοινοτικούς και εθνικούς, οι οποίοι υπέχουν, κατά περίπτωση, όταν επεξεργάζονται ευαίσθητα δεδομένα, υποχρέωση τήρησης εμπιστευτικότητας, δυνάμενη να προστατεύσει τα ουσιώδη συμφέροντα ασφαλείας των κρατών μελών.

57 Εξάλλου, οι δηλώσεις που πρέπει να συμπληρώνουν και να υποβάλλουν στην Επιτροπή τα κράτη μέλη σε τακτά χρονικά διαστήματα δεν είναι τέτοιας ακρίβειας ώστε να τίθενται σε κίνδυνο τα συμφέροντα των εν λόγω κρατών από πλευράς ασφάλειας ή απορρήτου.

58 Υπό τις συνθήκες αυτές, και σύμφωνα με το άρθρο 10 ΕΚ περί της υποχρεώσεως των κρατών μελών να διευκολύνουν την Επιτροπή στην εκτέλεση της αποστολής της, η οποία συνίσταται στη μέριμνα για την τήρηση της Συνθήκης, τα κράτη μέλη οφείλουν επίσης να της παρέχουν τα αναγκαία έγγραφα για τον έλεγχο του νομότυπου της καταβολής των ιδίων πόρων της Κοινότητας. Εντούτοις, η υποχρέωση αυτή δεν εμποδίζει τα κράτη μέλη, όπως τόνισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 168 των

προτάσεών του, να αποφασίζουν, κατά περίπτωση και κατ' εξαίρεση, βάσει του άρθρου 296 ΕΚ, να περιορίσουν την πληροφόρηση σε ορισμένα τμήματα ενός εγγράφου ή να την αρνηθούν στο σύνολό της.

59 Κατόπιν των προεκτεθέντων, η Ελληνική Δημοκρατία δεν απέδειξε ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις που είναι απαραίτητες για την εφαρμογή του άρθρου 296 ΕΚ.

60 Τέλος, όσον αφορά τα επιχειρήματα που προέβαλε η Ελληνική Δημοκρατία για να αποδείξει ότι, λόγω της παρατεταμένης αδράνειας της Επιτροπής, καθώς και της εκδόσεως του κανονισμού 150/2003, το εν λόγω κράτος μέλος μπορούσε νομίμως να θεωρήσει ότι η Επιτροπή δεν θα ασκήσει την υπό κρίση προσφυγή, στον βαθμό που δέχθηκε σιωπηρά την ύπαρξη συναφούς εξαιρέσεως, πρέπει να υπομνηστεί ότι η Επιτροπή δεν παραιτήθηκε, σε κανένα στάδιο της διαδικασίας, από την αρχική θέση της.

61 Συγκεκριμένα, με τη δήλωσή της που διατυπώθηκε κατά τις σχετικές με τον κανονισμό 150/2003 διαπραγματεύσεις, εξέφρασε τη σταθερή της πρόθεση να μην παραιτηθεί από την είσπραξη των δασμών που έπρεπε να είχαν καταβληθεί για τις περιόδους πριν από την έναρξη ισχύος του εν λόγω κανονισμού και επιφυλάχθηκε του δικαιώματός της να αναλάβει τις κατάλληλες προς τούτο πρωτοβουλίες.

62 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η Ελληνική Δημοκρατία, αρνούμενη να υπολογίσει και να καταβάλει στην Επιτροπή, κατά την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 1998 έως 31 Δεκεμβρίου 2002, μη εισπραχθέντες ιδίους πόρους εκ της εισαγωγής στρατιωτικού εξοπλισμού με δασμολογική ατέλεια, καθώς και αρνούμενη να καταβάλει τόκους υπερημερίας για τη μη απόδοση των εν λόγω ιδίων πόρων στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπείχε, αντιστοίχως, από τα άρθρα 2 και 9 έως 11 του κανονισμού 1552/89, μέχρι τις 31 Μαΐου 2000, καθώς και, από την ίδια αυτή ημερομηνία, από τα ίδια άρθρα του κανονισμού 1150/2000.

Επί των δικαστικών εξόδων

63 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα η Ελληνική Δημοκρατία η οποία ηττήθηκε, το κράτος μέλος αυτό πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

64 Σύμφωνα με την παράγραφο 4, πρώτο εδάφιο, του ίδιου άρθρου, το Βασίλειο της Δανίας, η Ιταλική Δημοκρατία, η Δημοκρατία της Πορτογαλίας και η Δημοκρατία της Φινλανδίας, που παρενέβησαν στη δίκη, φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφασίζει:

1) Η Ελληνική Δημοκρατία, αρνούμενη να υπολογίσει και να καταβάλει στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κατά την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 1998 έως 31 Δεκεμβρίου 2002, μη εισπραχθέντες ιδίους πόρους εκ της εισαγωγής στρατιωτικού εξοπλισμού με δασμολογική ατέλεια, καθώς και αρνούμενη να καταβάλει τόκους υπερημερίας για τη μη απόδοση των εν λόγω ιδίων πόρων στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπείχε, αντιστοίχως, από τα άρθρα 2 και 9 έως 11 του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ) 1552/89 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 1989, για την εφαρμογή της απόφασης 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων, όπως έχει τροποποιηθεί από τον κανονισμό (Ευρατόμ, ΕΚ) 1355/96 του Συμβουλίου, της 8ης Ιουλίου 1996, μέχρι τις 31 Μαΐου 2000, καθώς και, από την ίδια αυτή ημερομηνία, τις υποχρεώσεις από τα ίδια ως άνω άρθρα του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) 1150/2000 του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2000, για την εφαρμογή της απόφασης 94/728/ΕΚ, Ευρατόμ, για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων.

2) Καταδικάζει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

3) Το Βασίλειο της Δανίας, η Ιταλική Δημοκρατία, η Δημοκρατία της Πορτογαλίας και η Δημοκρατία της Φινλανδίας φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

(υπογραφές)